

anderledes, og derefter har han henvendt sig til Domstolene, og i første Instans, ved Frederiksberg Birk, faaet Dom for, at den var stempet tilstrækkeligt med det lave Gældsbevisstempel. Men det er enganske tom Komodie. Forholdet er det, at man har lavet denne Sparekassebog til for at opnaa et gunstigt Domsresultat paa den Maade, at der kun er indsat Penge paa den en Gang, der er ikke beregnet nogen Rente, og det samme Beløb, som en Gang er indsat, er ogsaa taget ud, flere Omsætninger har der ikke fundet Sted paa denne Bog. Det, der skal afgøres, er, om en Bog, hvori der er indsat og udtaget ikke en, men flere Gange, og hvori der er tilagt Renter, kan bruges paa den Maade. Jeg synes ikke, det er paaskønnelsesværdigt, at denne Sagfører har haaret sig ad paa den Maade. Man bør dog ikke misbruge vore højeste administrative Myndigheder og vore Domstole til at spille med i en saadan Komodie, men der burde tværtimod sørges for, at dette Forhold bliver virkelig undersøgt. Det siges imidlertid fra Generaldirektoratets Side, at Generaldirektoratet kan ikke undersøge disse Forhold, før der kommer et Dokument ind til Generaldirektoratet, som ikke er tilstrækkelig stempet. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at jeg tror, Generaldirektoratet overfor en Bank paa Bornholm — en Haandværkerbank tror jeg den kaldtes, en lille Bank i Rønne — er skredet ind paa eget Initiativ, da Kontrabøgerne ikke vare stemplede, som de skulde stemples, naar Banken ikke har Stempelbegunstigelse. Hvis jeg har Ret i den Formodning, at Generaldirektoratet har gjort det i dette Tilfælde, er Generaldirektoratets Erklæring om, at det ikke har kunnet gøre andet end at være medagerende i en saadan Farce, ikke ganske rigtig.

Jeg mener hermed at have begrundet Nødvendigheden af, at vi faa en ny Sparekasse- og Banklovgivning, og at den bliver saaledes, at det bliver klart, hvad der er Sparekasser, hvad der er Forretning af almindelig eller speciel Karakter, og hvad der er Bankvirksomhed, og at det fremtræder ganske klart for Folk, hvorledes de forskellige Forretningsarter ere. Om saa Folk ville anbringe deres Penge sikkert i en Sparekassevirksomhed, om de ville anbringe dem med Risiko i en Bankvirksomhed eller med Risiko i en Handels- eller Industrivirksomhed, maa Folk saa endelig selv skønne over, det kunne vi ikke paa tage os at være Formyndere for. Vi

kunne ikke staa ude og raade hver enkelt Mand, naar han skal anbringe sine Sparepenge, men vi kunne ordne en Lovgivning angaaende Forretnings-, Sparekasse- og Bankvirksomhed saaledes, at det bliver klart for Folk, hvad det er, de foretage sig. Det er, tror jeg, en tvingende Nødvendighed efter de Begivenheder, som ere skete her i Landet, og det, der er ved at vokse op her i Landet.

Jeg kommer saa med Nødvendighed til at omtale et Forhold, som det er mig pinligt at berøre. Jeg forudskikker den Bemærkning, at jeg beder det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Jensen-Sønderup) om ikke at betragte det som noget som helst personligt Angreb paa ham. Jeg er nødt til at omtale en Sag, som er af en højst alvorlig og højst pinlig Karakter. Det vilde være mig kært at kunne have ladet den ligge, fordi den er saa pinlig, og jeg vilde ogsaa af den Grund have ladet den ligge, hvis den ikke tillige var saa alvorlig. Det er med Grund blevet bebrejdet det Regimente, vi have haft her i de senere Aar, at man har tildelt Medlemmer af Rigsdagen lønnede Stillinger i alt for vidt Omfang. Der er naturligvis ikke noget som helst i Vejen for, at et Medlem af Rigsdagen kan være den mest egnede til at beklæde en eller anden lønnet Stilling, og saa bør han ikke forbigaas dertil. Men det er lige saa givet, at ikke noget Medlem af Rigsdagen bør have en Stilling, som han ikke er skikket til eller er den mest skikkede af Ansøgerne til at faa. For det, jeg nu skal omtale, lægger jeg hele Ansvaret paa den nuværende Finansminister, og jeg finder, at Ansvaret for ham er saa meget tungere at bære, som den højtærede Finansminister har været sig høivest, at det ikke var rigtigt, hvad han foretog sig, og saa meget mere, som den højtærede Finansminister altid er færdedes mellem os med en Alvorsmine, ja, næsten med en højtidelig Mine som en Hædersmand fremfor alle og som den Mand, af hvem man mindst skulde have ventet sig, at han havde foretaget sig et saadant Skridt som det, jeg nu skal omtale.

Thi skønt saavel Rigsdagen som Regeringen har beklædt alt for mange Stillinger med politiske Meningsfæller, har man dog tidligere for største Parten holdt sig til mere beskedne Stillinger, og man har vel ogsaa sørgt for gennemgaaende at faa Stillingerne beklædt med Mænd, som kunde udføre det Hverv, som blev dem paalagt, selv om der ved visse